

АНАЛІЗ ВЗАЄМОДІЇ ДЕРЖАВИ І ПРИВАТНОГО СЕКТОРУ У ТУРИСТСЬКО-РЕКРЕАЦІЙНОМУ КОМПЛЕКСІ

Ю. В. ФЕДОТОВА, канд. екон. наук, доц.,

доц. кафедри економічної теорії

Я. В. ЧЕРКАС, студ.

Харківський національний університет міського господарства

імені О. М. Бекетова, м. Харків

Туристсько-рекреаційний комплекс країни має винятковий вплив на інші галузі народного господарства, що мають специфічні соціально-економічні і природні особливості. Отже, державне регулювання цієї сфери повинне здійснюватись із використанням сучасних методів планування і прогнозування, а також кадрового, фінансово-економічного та технічного забезпечення.

Важливим напрямом розвитку системи державного регулювання є взаємодія держави і приватного сектору. Актуальність державно-приватного партнерства, зокрема на регіональному рівні, обумовлена в першу чергу необхідністю спрямування обмежених місцевих ресурсів на інноваційний розвиток рекреаційно-туристичної сфери.

До основних напрямів розвитку державно-приватного партнерства можна віднести наступні:

а) формування загальних основ співпраці держави і сфери бізнесу у галузі туризму;

б) визначення засобів впровадження державно-приватного партнерства;

в) розробка організаційно-економічних основ інформаційного-забезпечення управлінських рішень;

г) визначення засобів та форм участі населення у проектах розвитку інфраструктурних об'єктів сфери туризму, які функціонують на основі державно-приватного партнерства [1, с. 34].

Аналіз світової практики використання державно-приватного партнерства свідчить про ефективність такої співпраці для всіх учасників. В якості прикладу можна навести досвід Угорщини, де Державна агенція з просування туризму разом із приватними партнерами розробили маркетингову стратегію, яка націлена на територіально близькі країни і, як

наслідок, оптимізована за часом на переїзд або переліт. Інший приклад – співпраця Корейської туристської організації з компанією «VISA card», яка сприяла появі нових фінансових послуг для власників платіжних карток [2, с. 137].

До перспективних організаційних форм реалізації державно-приватного партнерства у туристсько-рекреаційній сфері України відносять: спільне підприємство, спеціальні економічні зони, реалізацію національних проектів, концесію, оренду, приватизацію, договір управління об'єктами державної або комунальної власності. Із наведених вище варіантів співпраці держави і приватного сектору найбільш розповсюдженими є оренда і концесія.

Слід наголосити, що особливістю туристського комплексу є відсутність можливості будь-якої зміни права власності на пам'ятки культури. Проте можливості реалізації таких проектів присутні у пам'ятко-охоронній діяльності (здійснення ремонтно-реставраційних робіт на об'єктах культурної спадщини в обмін на частку від їх експлуатації при відвідуванні туристами, розвитку зеленого туризму тощо). Особливістю концесії є визначення майнової відповідальності та розподіл потенційних підприємницьких ризиків. Укладання угоди концесії можливе стосовно об'єктів соціально-культурного призначення, за виключенням тих, які знаходяться у туристсько-рекреаційних зонах.

Отже, застосування державно-приватного партнерства у туристській сфері надає можливості залученні інвестиційних коштів, знизити навантаження на бюджети місцевого рівня, посилити відповідальність учасників державно-приватного партнерства за реалізацію бізнес-проектів.

Література

1. Соловійов Д. І. Впровадження елементів державно-приватного партнерства у функціонування туристичної сфери України / Д. І. Соловійов // Вісник Бердянського університету менеджменту і бізнесу. – 2013. – №4(24). – С. 33-36.

2. Стеченко Д. М. Імператив державно-приватного партнерства в рекреаційно-туристичній сфері України / Д. М. Стеченко, І. В. Безуглий // Регіональна економіка. – 2014. – №4. – С. 136-146.